

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt I. In patientiæ præcepta ingressio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

P A R S I V.

Exercitationes ad patientiam,
speciatim, sive ad omnimodam sui ipsius ab-
negationem, ex Christi Crucifixi
disciplina.

C A P U T I.

In Patientia precepta ingressio.

Ngens & acre ad patientiam (quæ nobis inter
tot adversa, sanè quàm necessaria est) incru-
mentum & calcar adhibet, JESU Christi in
Cruce pendentis, & per illam probrorum tri-
ciatuumve acerbiter pro nobis morientis, contemplatio.
Ut idcirco graviter nos Paulus hortetur, ut omni pondere
deposito, *per patientiam curramus ad propositum nobis irro-
men: aspicientes, inquit, in auctorem fidei & consummatio-
nem JESUM, qui, proposito sibi gaudio, sustinuit crucem in-
fusione contemptâ.* Quem ob finem etiam in verbis sequen-
tibus, eundem Christum crucifixum, non simpliciter au-
obiter aspiciendum admonet, sed identidem recogitandi-
ne qua animis nostris obrepat in adversis fatigatio, sed no-
gnus potiùs ardor accrescat, cum animo nostro non sine
rubore reputantibus, nos pro ejus amore & obsequio, non
dum fuisse vel guttam sanguinis, cum ille pro nobis tor-
toerentes profuderit.

Atque hanc materiam jam quidem fortassis aliquæ
parte delibavimus. Quamquam enim in his exercitijs, quæ
superiori parte sunt posita, propositum nobis præsertim
erit, quæ ad virtutes Theologicas, nominatimque ad ardorem

Francisci Le Roy Occupat: Crucifixi Pars IV.

tem Christi pro nobis crucifixi amorem pertinerent, tradere; vitari tamen non potuit, quin eadem operâ, nonnulla ijs de adversorum tolerantia sparsim infererentur aut inciderent, quadam veluti materiarum cognatione. Quippe qui Crucifixi amorem, non mollem illum atque tenerum, commendaremus, qui solis alatur divinæ mensæ solatijs, aut dulcibus lacrymis, quasi rore cœli educetur; sed fortè potius atque robustum; qui, cum in malorum pro dilecto constanti patientiâ potissimum eluceat, eâq; re unice sive pascatur, sive probetur; idcirco ab illa non potuit, saltem in totum, tractatione sejungi. Verum enim illud est, quod quodam loco, quem infra referam, disputat Magnus Gregorius: Latam quidem esse charitatem, sed tamen per angusta ducere; quia via DEI (ut idem ait) incipientibus angusta est, quamvis lata sit perfectè viventibus.

Hom. 17. in
Ezech.

Quapropter & in illo sermone, quem prolixum Christus sub mortem ad discipulos habuit, observare licet, vix aliud quidquam, nisi hæc sibi affinia commendari, charitatem scilicet & constantiam in tribulationibus. Neque sine causa Apostolus duo hæc conjunctim exoptat fidelibus dicens: *Dominus dirigat corda vestra in charitate DEI & patientia* 2. Theff. 3. Christi. Ut enim observant aliqui, charitati DEI adjunxit Christi patientiam: quia hæc est præsertim charitas DEI, si ejus amore multa atque gravia sustinendo, imitemur patientiam Christi.

Veruntamen quando susceptus à nobis præsentis operæ labor, eum potissimum finem respicit, ut (quod est in hoc genere præcipuum) constanti mentis circa Christum crucifixum exercitatione, ipsius exemplo atque respectu, formemur ad patientiam, amorem crucis, nostri contemptum, odium, abnegationem: juvabit deinceps huic rei propria documenta speciatim tradere, idq; argumentum multiplici formâ ac ratione versare; ut hanc cum Christo

pati-

patiendi artem, omnium difficillimam simul ac pulcherrimam, nobisq; apprimè conducibilem, ac præ cæteris necessariam, si fieri possit, & intelligentiæ nostræ propiore, et infirmitati procliviores reddamus.

Cæterùm, quod in superioribus partim fecimus, ut pleramque nostrarum exercitationum materiam sub allegoria aut alio simili schemate proponeremus: id insequentibus itidem facere animus est, etiam quàm antea studiosius.

Primum: quòd cùm nobis eadem ferè res ac præceptiones perpetuò tradendæ & inculcandæ sint; summa nimirum abnegatio, malorum perpessio, & crucis amor, ad exemplum Domini nostri crucifixi: res ipsa diversè conformanda fuit ac figuranda, ut eà tractandi varietate abstergetur fastidium, quod alioqui legenti inferat simplex eorundem documentorum repetitio.

Deinde: quòd ea quæ hic tradimus, primà ipsà fronte, horrore non parum atque asperitatis habeant: durus quippe sermo est: *Abnega te ipsum, tolle crucem tuam, &c.* Ergo aliqua umbrarum aut figurarum amenitate mitigandus fuit & quasi obtegendus is horror; & severioris disciplinæ asperitas hoc tanquam melle condienda; ut molliter animis illabens, facilius ad intima permeet salutaris præcepti traditio.

Adde: fieri nescio quo modo, ut sermo appositè figuratus, non blandius tantùm ac facilius mentem subintret; sed eandem quoque magis feriat, afficiatq; validius. Id idè in multis seu prophetis dictis, seu tritis sermone proverbij, acutisve sententijs, videre licet; quæ aptè aliqua figurâ dicendi convestitæ, permagnam, sive ad memoriæ firmitatem, sive ad id, quod in animis nostris efficere conatundum, vim habeant; quæ si, illo suo tanquam habitu, ornativè detractò, nudè simplicitèr; proponantur, minus nos afficiant, ac teneant.

Quam

Quam ob re non verè minùs quàm eleganter B. Ambrosius, de Psalmorum agens Davidicorum amenitate ac dulcedine, quàm eos legentis vel audientis tenetur animus: *Lu- Praef. in Psalmos.*
quidam est iste doctrina, majoris profectus, quàm cum seriatim traditur disciplina. Et infra: *Nam violentiora praecepta non permanent; quod autè cum suavitate praeceperis, id infusum semel prae cordijs non consuevit elabi.* Augustinus autè, cum alibi non semel, in Scriptura cõmendat frondosas illas allegariarum aut figurarum umbras, & tanquam silvas, quibus *L. 11. Conf. c. 2.*
instar cervi spiritualis mirè capitur ac pascitur Lectoris eas ruminantis animus. tum eo libro quem inscripsit de Catechizandis rudibus, disertè in rem nostram ait: plurimum valere aenigmatum latebras ad amorè veritatis acuendum, discutendumq; fastidij torporem. *cap. 9.*

Itaque Scripturæ & SS. Patrum vestigijs insistentes (neque enim quidquam eo in genere proferetur, quod non ferè aliquà confirmetur istorum autoritate) pergamus discipulum crucis, variâ præceptionum formâ, ad perfectam sui abnegationem ac mortificationem instituere: eâ quidè totius negotij temperatione; ut dum isto quasi doctrinæ luxu relaxare animum, & præcipiendi contentionem remittere videmur, seriam tamen tradamus Christianæ patientiæ disciplinam, & (quod de B. Martino ab oratione ad alia studia divertente loquens, aiebat antea laudatus Severus Sulpitius) eandem semper tanquam incudem tundamus.

CAPUT II.

Christiana patientiæ disciplinam ex Christo crucifixo potissimum esse hauriendam.

§. I.